

Ранкова молитва

Микола Руденко

В плавнях світанкової пори
Ляж у трави — не дихни, замри.

Дух конвалій плине у гаю.
Дятел силу пробує своєю.

Бурий, мов над озером туман,
Рохне поза вільхами кабан.

Із гніздечка випаде яйце...
Та не це спостерігай, не це!

Ген схилив султани очерет.
Поза ним — гіллястий мінарет.

В нім зелений хлюпає вогонь,
А кора, мов тисячі долонь.

Скільки пережив смертей і згуб
Цей могутній староруський дуб!

Наче дзвони, голоси зозуль
Закликають молодих козуль.

Під гілля, мов під склепіння брам,
Сходяться вони в зелений храм.

І тоді між вербами, тоді
Пробігають кола по воді.

Як мечі, метрові щупаки
У лататті гострять плавники.

А над світом, що ураз притих,
Сходить сонце в хмарах золотих.

І немає меж його дарам.

Молитовне завмирає храм.

Там, де вже розвіялась імла,
Біла постать руки підняла.

Біла постать в сяєві перлин —
То Софія [*], мати цих долин.

А до неї між високих трав
Поспішає Мудрий Ярослав.

Ніби ні смертей, ні плину літ —
Від початку розпочався світ.

[*] Софія — мудрість (*Приміт. автора*)